

René Heinrichs

Tôi cũng không biết, không hiểu tại sao nó không có vị ngon như trước đó nữa.

Vì nhiều lý do mà tôi đã đánh mất tất cả niềm vui trong cuộc sống. Tôi đã lo lắng về tương lai của tôi. Ngoài ra tôi còn phải đối phó với quá khứ của mình. Thời thơ ấu và niên thiếu, tôi đã mắc rất nhiều bệnh. Tôi rất hung hăng và hay nổi khùng. Nó trở nên rất tồi tệ đến mức tôi còn đánh mẹ tôi và xé rách quần áo của mình. Bố mẹ tôi đưa tôi đến gặp bác sĩ tâm lý cho trẻ vị thành niên, tôi đã được điều trị trong vòng 2 năm. Tôi mắc chứng đái dầm cho đến năm tôi 16 tuổi. Tôi cũng bị mắc chứng biếng ăn trong vòng nửa năm.

Về thể chất tôi đã được khỏi tất các căn bệnh đó nhưng không hề được cải thiện về mặt tinh thần.

Khi tôi 17 tuổi tôi bắt đầu học nghề thợ sửa ống nước (sửa lò sưởi). Nhưng ở trường tôi rất lười, các tiết học với tôi chỉ là chuyện phụ. Tôi dành tất cả thời gian rảnh rỗi của mình để chơi bóng đá, chơi từ sáng đến tối. Ở trường học nghề điểm số của tôi luôn rất kém. Vào đợt cuối tuần tôi sẽ lái xe với bạn bè đến chơi bóng đá ở Dortmund. Đầu tiên thì đó là một cách tốt để tiêu khiển thời gian rảnh rỗi của tôi. Nhưng sau đó chúng tôi đi chơi thường xuyên hơn và lượng cồn chúng tôi uống lúc đầu còn hạn chế sau tăng dần từ trận này đến trận khác. Rồi đến lúc tôi có thể thành viên của câu lạc bộ

bóng đá BVB. Mỗi lần câu lạc bộ chơi ngoài thành phố tôi luôn có mặt. Tôi dành kỳ nghỉ phép hàng năm của tôi để xem các trận đấu của Champions League nước ngoài. Trước các trận đấu tôi cũng đã quá say đến nỗi hầu như tôi không nhìn thấy cách họ chơi.

Ở trường nghề thì cũng chẳng khác gì. Vào buổi sáng bạn của tôi và tôi mua bia, chúng tôi uống trước giờ học. Ngay cả khi ở trên lớp chúng tôi lại tiếp tục uống ở dưới gầm bàn. Các giáo viên dường như không bao giờ chú ý và họ không bao giờ nói gì về điều này cả. Giờ bạn cũng có thể tưởng tượng được giờ học của tôi ở trường thế nào. Chúng tôi hát, sáng tác nhiều thứ vô nghĩa và liên tục chọc tức các giáo viên. Trong giờ nghỉ chúng tôi thi nhau uống một hơi cạn ly. Chừng nào tôi còn uống thì mọi thứ đều ổn. Tất cả lo âu và lo lắng của tôi đều biến mất. Tôi thậm chí còn không nhận thức được mình đã sa vào đâu. Tôi nghĩ là hoàn toàn bình thường khi đứng ngoài đường với lon bia trên tay. Cái đầu tôi hầu như không bao giờ minh mẫn, lo âu và lo lắng luôn xuất hiện. Khi tỉnh dậy vào buổi sáng sau trận đấu tôi đã thể với bản thân mình không bao giờ chạm vào cồn một lần nữa. Tôi không hài lòng với bản thân mình và ốm hơn trước. Nhưng ngay lúc tôi bình thường trở lại thì một lần nữa tôi đã bị cảm sốt và chỉ nhớ

đến những điều buồn cười tôi đã làm khi tôi say.

Mẹ và chị tôi đã là hội viên của Hội thân hữu được một vài năm. Tôi đã chấp nhận điều này mặc dù tôi hầu như không để ý. Cùng với thời gian tôi càng trở nên không hài lòng với cuộc sống của mình. Tôi cũng đã bắt đầu tò mò muốn biết về Bruno Gröning. Có thể nó thực sự đúng? Tôi được nhập môn vào tháng 10 năm 1996. Nhưng không phải như các bạn nghĩ là tôi có thể thay đổi ngày một ngày hai. Không, không hoàn toàn. Đầu tiên, mọi thứ vẫn như cũ. Nhưng 2 tháng sau đó mọi thứ đã bắt đầu thay đổi một cách từ từ. Ở trường nghề tôi uống bia ít dần. Tôi cũng uống ít hơn khi chơi bóng đá. Tôi không thể giải thích tại sao nó lại không ngon miệng như trước kia nữa. Chính xác là tôi không thèm muốn uống nữa. Tôi thừa nhận rằng việc uống luôn vui nhưng mọi thứ lại tồi tệ hơn sau đó. Tựu lượng của tôi cứ giảm dần. Sau đó tôi chỉ còn uống Cola.

Cuối mùa đá bóng tôi đã hầu như không uống đồ có cồn. Cuộc sống của tôi có ý nghĩa trở lại. Không có rượu tôi cảm thấy tốt hơn nhiều và lo lắng cũng không còn. Cuộc sống của tôi được cải thiện đi lên. Trong kỳ nghỉ hè tôi đã mong đợi mùa bóng tiếp theo. Nhưng khi tôi thức dậy vào

một buổi sáng một ý nghĩ lại xuất hiện: “Bạn sẽ không tham dự trận đấu nào nữa”. Đầu tiên tôi không muốn tiếp nhận ý nghĩ này. Tôi sợ là mình có thể bỏ lỡ một điều gì đó. Nhưng sau đó tôi đã nhanh chóng làm

theo những ý nghĩ đó và không đến bất cứ trận đấu nào, không ngày nào cả, cứ như vậy. Bạn có thể tưởng tượng được không?

Kể từ đó cuộc sống của tôi có trật tự và trở nên đáng sống. Trước đó tôi chỉ có đá bóng,

ăn bóng đá, ngủ bóng đá. Bây giờ tôi có thời gian cho nhiều việc khác hơn. Thay vì sẽ đi đến những trận đấu tôi làm nhiều thứ khác với với bạn bè mình.

Ngày hôm nay tôi đang thưởng thức cuộc sống !

Rene
Heinrichs